

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ



www.narodnpozoriste.rs

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

БЕЗВРЕМЕНА НУШИЋЕВА КОМЕДИЈА У РЕЖИЈИ ЈАГОША МАРКОВИЋА, СА РАДМИЛОМ ЖИВКОВИЋ У НАСЛОВНОЈ УЛОЗИ, ИСПРАЋЕНА ОВАЦИЈАМА У ПРЕПУНОМ ХРВАТСКОМ НАРОДНОМ КАЗАЛИШТУ

„Министарка“
освојила и Загреб



Једна од најдугоченијих представа са актуелног драмског репертоара Народног позоришта – Нушићева „Госпођа министарка“, у режији Јагоша Марковића, гостовала је 19. јануара на Великој сцени Хрватског народног казалишта у Загребу.

Био је то први наступ ансамбла Дrame Народног позоришта у том најзначајнијем хрватском театру после 38 година, а одушевљена загребачка публика у препуној сали, која је одавно била распродата (унето је још педесетак столица), овацијама је испратила глумачки ансамбл који је, у насловној улози, предводила Радмила Живковић.

На 164. извођењу ове популарне Нушићеве комедије од премијере, која је одржана 10. марта 2004. године, и коју је на бројним гостовањима у земљи и иностранству до сада видело више од 135.000 гледалаца, заслужен, буран, аплауз добили су и Олга Одановић (Дара), Сања Марковић (Рака), Александар Срећковић (Чеда

Урошевић), Андреја Маричић (Др Нинковић), Бранко Видаковић (Ујка Ваца), Добрила Стојнић

Душан Матејић (Пера Писар), Гојко Балетић (Сима Поповић), Иван Николић (Бистро дете), Иван Ива-



Препуна сала ХНК у коју је унето још педесетак столица

(Тетка Савка), Анђелка Миливојевић (Тетка Даца), Димитрије Илић (Пера Каленић), Милош Ђуровић (Сава Мићић), Радован Миљанић (Панта), Дејана М. Гајдаш (Соја), Предраг Милетић (Теча Јаков), Бојана Бамбић (Анка), Милена Ђорђевић (Учитељица енглеског),

нов (Жандар)...

Одушевљење представом Народног позоришта није крила ни критичарка сајта Тportal.hr Нина Ожеговић која је у тексту под насловом „С разлогом има култни статус: Урнебесна ‘Госпођа министарка’ тотално је лудило,

Балкан на стилизирани начин“, између осталог, написала да је наступ завршен „овацијама публике, што је показало, уз податак да су улазнице плануле, да Загребчанима кронично недостају паметне и сувремено режиране комедије на казалишном репертоару“.

Уз подсећање да је реч о одличном ансамблу, она је посебно истакла изванредне глумачке креације Радмиле Живковић и Олге Одановић.

„... Глумци оживљују прилично бизарне и гротескне карактере, а у којима смо лако могли препознати понашање и данашњих скоројевића, који се, као и Живка, служе сличним методама док се нагло пењу на друштвеној лествици. На сцени су супериорно доминирале првакиња Радмила Живковић у улози бесмртне министарке Живке, која је тај лик одиграла на чудесан начин, те Олга Одановић као њезина кћи Дара, чији карикатурални ход подсећа на онај гуштероликог Гунганца Јар Јар Бинкса из ‘Ратова звијезда’“.

(наставак на стр. 2)



YUGOROSGAZ

NISSAN
LF Auto Centar
www.nissan-lf.rs



ПОПУСТ
ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ

20%

НАСТАВАК СА НАСЛОВНЕ СТРАНЕ



Радмила Живковић и Ивана Вујић са управницом ХНК Дубравком Вргоч

Ожеговићева је приметила да се редитељ „темељито наругао малограђанштину и тежњи да се под сваку цијену буде нетко други, такођер и функционирању политике и међуљудским односима, проказавши њихове себичне и материјалистичке мотиве“.

„Све те мотиве подцртао је фелинијевском атмосфером те комбинацијом народњака и

сакралне музике, што је највише дошло до изражаја у изванредним сценама славља, плеса и пијанства, у којима се дивља и пуца из пиштоља. Тотално лудило, Балкан на стилизирани начин... Све у свему, гостовање ‘Госпође министарке’ био је посебан казалишни доживљај. Представа је такођер оправдала свој култни статус не само због лика Живке Поповић,

необразоване скоројевићке која покушава постати дио естаблишмента, него и због актуалности теме, магичне Марковићеве режије и уиграног, увјерљивог глумачког ансамбла, који је читавом лепезом глумачких исказа изазивао салве смијеха тијekom изведбе“, закључила је Нина Ожеговић.

Уразговору две ујравнице, одржаном послие извођења предсјаве, осим што је најлашено да овакви сусрећии морају бити чешћи, договорено је и да ХНК постоје у Народном позоришту са балетом „Госпођа Глембајеви“ и ојером „Еро с оноја свијетиа“, док ће наш национални театар узврати посећу са балетом „Ко што тамо њева“ и ојером „Кошићана“.



Наступ у главном граду Републике Хрватске представљао је и наставак успешно започете сарадње која је започела недавно, 23. новембра, гостовањем ХНК-а с представом „Циганин, али најљепши“, по тексту Кристиана Новака, у режији Ивице Буљана, а која је иницирана пролетос договором о поновном успостављању

веза између две Куће који су постигли управница Народного позоришта Ивана Вујић, интендантица ХНК Дубравка Вргоч и редитељ Буљан, који је и директор Дrame ХНК. У публици је била и Бранка Цвитковић, првакиња ХНК која је 1980, када је имала 30 година била најмлађа Госпођа министарка у историји југословенског театра, уједно и последња на сцени загребачког ХНК.

Последњи пут Народно позориште гостовало је у загребачком ХНК-а средином маја 1982. године с комадом Клода Верморела „Лењин, Стаљин, Троцки“, у режији Николе Јефтића.

■ М.Б. ■

РАЗГОВОР С ПОВОДОМ | СЛОБОДАН БЕШТИЋ, ПОВОДОМ ПРЕМИЈЕРЕ „НОЋНОГ ПИСЦА“, ЈАНА ФАБРА

Људска прича, веома духовита, понекад и болна



јем, трећем делу трилогије „Ноћни дневник“.

„Велика је част радити са Фабром“, признаје нам овај свестрани и харизматични глумац који се, потом, присетио и да је тог признатог мултимедијалног уметника упознао у септембру 2017. године када је у Културном центру Београда учествовао на промоцији његове друге књиге „Ноћни дневник 1985-1991“.

„Седео је у првом реду... мени су се ноге одсекле. Упознао сам га пре почетка промоције и стекао један потпуно други утисак у односу на то како сам га замишљао док сам читао његову литературу.

Толико ми је био инспиративан да сам на лицу места, гледајући га, успео да повежем неке мисли које ми нису раније падале на памет, и да откривам ту Фаброву иронију, духовитост... Публика је реаговала и смејала се, што он није очекивао. У том смислу, у књизи коју ми је поклонио, написао је и посвету“, наводи Бештић и каже да се са Јаном Фабром, као писцем, први пут срео две године раније, читајући код куће његов први „Ноћни дневник“.

„Кад читалац дубље уђе у ту његову литературу, као ја на промоцији, играјући практично њега, онда се одједном откриву неки нови слојеви који ти на први поглед не упадну у очи.

Изађе један карактер који је, онако, ватрен и пун ироније, самоироније и бескрајне љубави према глумцима које назива ратницима љубави. Фабр има веома озбиљне поетске пасаже у којима, језички и стилски, заиста, досеже високо описујући неке тренутке у театру, уметности... а онда...“, потом, прочиташ неки духовит коментар из бифеа или са неке журке, веома једноставан, приземан, и схватиш, заправо, да он не припада академској струји у позоришту, него овој

ради о једној људској причи, веома духовитој, понекад болној, зато што Фабр врло сурово описује своје пробе. Оне су сигурно такве и не штеди ни себе у свему томе“, указује Бештић.

С обзиром на то да су главне карактеристике његовог театра хаос и дисциплина, понављање и лудило, метаморфоза и анонимност, неминовно се наметнуло и питање шта би била нека заједничка одредница списатељског опуса Јана Фабра?

Жесток је, рекли бисмо, и као писац...

„Да, и овде је такав, апсолутно, иако је све то писано једноставно. Као исповест, чак. И мени се то највише свиђа. С тим да то може да се чита и као дневник једног уметника, а тај исповедни део не мора ни да уђе у први план. Ја текст не читам као књижевни критичар, већ као глумац и тражим њега у томе, та његова места духовитости, поезије... и начин како ћу то да пласирам“, казао је



живој. Трећа књига је писана једноставно, састављена је из кратких реченица, афоризама, не развија се хронолошки као прве две, већ се намећу одређене теме за које није битно када су написане. Баш ме занима како ће он то да изрежира. Овде није реч о некој стручној анализи театра, далеко од тога, већ се

„Људскост“, без двоумљења каже Бештић и додаје: „Мени се он ту открио као човек. Јер, кад гледаш његове представе, ти не знаш каква је он особа. Видиш разна лудила на сцени, креативна и инспиративна, али, која су, очигледно, маштовита и пуна енергије. Жестока“.

Бештић и додао да ће представа „Ноћни писац“, коју Народно позориште припрема у сарадњи са Културним центром Београда, Народним музејем и компанијом „Траблејн“, бити на редовном репертоару Сцене „Раша Плаовић“ и после премијерног извођења.

■ Микојан Безбрадица ■

Када је сазнао да ће сарађивати са чувеним позоришним редитељем, сценаристом, кореографом, сценографом и ликовним уметником, Белгијанцем Јаном Фабром, првак Дrame Народного позоришта у Београду Слободан Бештић био је више него пријатно изненађен. То нам је открио на почетку разговора за „Позоришне новине“ који смо радили средином прошлог месеца, једног прохладног јануарског петка, у холу Сцене „Раша Плаовић“. На њој ће, 22. фебруара (20.00) премијерно бити одигран Фабров ауторски пројекат „Ноћни писац“, у Бештићевом извођењу, рађен према најнови-

ЈАН ФАБР, УОЧИ ПРЕМИЈЕРЕ АУТОРСКОГ ПРОЈЕКТА „НОЋНИ ДНЕВНИК“

Верујем у лаж имагинације



фото: И. Маринковић
(Вечерње новости)

ским националним театром, Фабр у разговору за „Позоришне новине“ наводи да је контакт успостављен захваљујући дамама из Културног

неких личних, интимних исповести...

Ја имам инсонију и ноћу увек пишем или цртам. У ствари, када пишем, ја цртам и обрнуто. На томе се заснивају сва моја дела, како у области визуелне уметности, тако и позоришта. Никад нисам имао, и још увек немам, ни компјутер ни мобилни телефон; још увек сам везан за еротични осећај оловке и папира. А скривеност и бестидност ноћи је простор за дивљу и бујну машту. На папиру могу за секунду од обичног квадрата створити легећи ћилим. Писање за мене представља промишљање и дисање током ноћи. То је мој цез.

● У претходним „Ноћним дневницима“ (том I 1978-1984

и том II 1985-1991) пишете о позоришту, уметности, смрти, сексу и личним опсесијама. Шта је тема овог најновијег, трећег?

Мој мозак окупирају племен-

У Народном музеју, у сарадњи са Културним центром Београда, 21. фебруара биће отворена Фаброва изложба према концепцији белгијске културологине Хуане де Вос. „Празник малих иријаштеља“ је изложба базирана на мојим раним цртежима и акварелима, инсталацијама и предметицама, везаним за инспирацију из мојих раних уметничких дана – инсекције“, каже Фабр.

ске поглавице које ме држе будним. Ове поглавице стварају као јарци, а уништавају као богови. У трећем „Ноћном дневнику“ се налази исто што и у прва два тома, међутим у њему сам мало млађи, зато што „треба цео живот да се постане млади уметник“. У фокусу је увек мој уметнички и духовни универзум. Моја три најважнија органа, као уметника, су: мој мозак, моје срце и мој полни орган.

● **Колико сте, пишући сва три дневника, били искрени. Да ли сте нешто прећутали или сте се пред читаоцима баш „отворили и срцем и душом“?**

Ја сам уметник. Верујем у лаж имагинације. То је истина мог срца и душе.

■ Микојан Безбрадица ■

Мултимедијални уметник светског гласа, Јан Фабр представља се београдској публици 22. фебруара, на Сцени „Раша Плаовић“, ауторским пројектом „Ноћни писац“ (према трећем делу трилогије „Ноћни дневник“), у извођењу првака Драмe Народнoг позоришта Слободана Бештића. Не скривајући жељу што ће први пут сарађивати са београд-

центра Београда, Зорани Ђаковић и Јасмини Петковић, са којима већ годинама, на обострано задовољство, ради заједно. Њих две су разговарале са менаџментом Народнoг позоришта, на челу са управницом Иваном Вујић, и, након тога, веома брзо постигнут је договор о сарадњи на овој представи. Такође, каже да се радује и што ће уметничку и креативну енергију поделити са Слободаном Бештићем, кога је упознао у Београду пре две и по године на промоцији његове друге књиге „Ноћни писац“. Иначе, први део проба биће одржан у Белгији, а други, уочи премијере, у Народном позоришту.

„Бештића ћу угостити у својој радионици у Антверпену. Моја врата су му широм отворена и веома се радујем тој сарадњи“, каже Фабр и открива да је од хрватских глумаца, са којима је сарађивао у оквиру његове позоришне трупе „Траблејн“, чуо „позитивне информације о репутацији и глумцима Народнoг позоришта“.

„Бештића сам упознао захваљујући сјајној хрватској глумици Ивани Јозић, са којом сарађујем већ више од 15 година. Ивана је присуствовала читању делова другог ‘Ноћног дневника’ на српском језику, на промоцији у Културном центру Београда. И она је била импресионирана Слободановим гласом, артикулацијом и интонацијом, као и његовим стилем и целокупном појавом. Имам велико поверење у њу и њене ставове у вези са уметношћу.

● **Ноћни дневници... Ноћ Вам је очито инспиративна за писање**

ПРОСЛАВЉЕН СВЕТИ ЈОВАН

Традиционалним обредом и пријемом за велики број гостију - званица из јавног и културног живота, представника медија, пријатеља Куће и запослених, Народнo позориште у Београду прославило је 20. јануара крсну славу, Светог Јована, празник посвећен светитељу и пророку који је крстио Исуса Христа на реци Јордан. Обред освећења и сечења славског колача обавио је старешина београдске Саборне цркве, протојереј-ставрофор Петар Лукић, уз саслужење Хора Народнoг позоришта којим је дириговао Ђорђе Станковић.

Р.П.Н.



УСКОРО ИЗЛОЖБА ПОСВЕЂЕНА ТЕНОРУ ЗВОНИМИРУ КРНЕТИЋУ

Изложба посвећена чувеном тенору Опере Народнoг позоришта у Београду Звонимиру Крнетићу (1930-2016), аутора Драгана Стевовића, биће отворена 19. фебруара у 18 часова у Музеју Народнoг позоришта. У оквиру поставке, коју ће сви заинтересовани посетиоци моћи да погледају до почетка априла, биће изложени Крнетићеви лични предмети, критике, плакати из представа у којима је певао фотографије које обухватају период од детињства до краја каријере... На матичној сцени



остварио је незаборавне улоге у операма „Травијата“ (Алфред Жермон), „Севиљски берберин“ (Гроф Алмавива), „Мадам Батерфлај“ (Ф. Б. Пинкертон), „Хофманове приче“ (Хофман), „Бојем“ (Родолфо), „Коштана“ (Стојан), „Фауст“ (Фауст), „Аида“ (Радамес), „Вертер“ (Вертер), „Кармен“ (Дон Хозе), „Тоска“ (Каварадоси), „Аида“ (Радамес), „Кавалерија рустикана“ (Туриду), „Риголето“ (Војвода од Мантове)...

Р.П.Н.

БАЛЕТ „КО ТО ТАМО ПЕВА“ ПОСВЕЂЕН УСПОМЕНИ НА НЕДУ АРНЕРИЋ

Извођење култног балета „Ко то тамо пева“, 23. јануара на Великој сцени, било је посвећено недавно преминулој драмској уметници Неда Арнерић. Либрето за ову представу урађен је на основу сценарија истоименог филма Душана Ковачевића, на музику Вокија Костића, и у кореографији и режији Сташе Зуровца. У чувеном филмском остварењу „Ко то тамо пева“ из 1980. године, у режији Слободана Шијана, Неда Арнерић је маестрално одиграла улогу Младе. Призната драмска уметница била је гошћа Народнoг позоришта 12. јануара 2018. године, на 176. извођењу овог балета и том приликом, после извођења представе, настала је фотографија са комплетним ансамблом. Неда Арнерић је преминула 10. јануара у Београду у 67. години.

Р.П.Н.



Неда Арнерић са ансамблом представе „Ко то тамо пева“ 12. јануара 2018.

РАЗГОВОР С ПОВОДОМ | ПРИМАДОНА ЈАДРАНКА ЈОВАНОВИЋ, ДОБИТНИЦА МЕЂУНАРОДНЕ НАГРАДЕ ЗА ОПЕРЕТУ

Увек се трудим да Србију ставим у први план



У своју богату колекцију многобројних престижних награда и признања, које је током блиставе и веома успешне каријере добила у земљи и иностранству, примadona Јадранка Јовановић, првакиња Опере Народног позоришта у Београду, недавно је уврстила још једну. Реч је о Међународној награди за оперету, јединственој у том жанру, коју додељује Интернационална асоцијација оперете регије Friuli Venezia Giulia у северној Италији. У оквиру Гала концерта под називом „Од сјајне опере до оперетског брија“, одржаног 28. децембра у прелепом тршћанском Театру „Росети“, уваженој српској диви награду је уручила њена колегиница, италијанска оперска уметница светске репутације, мецосопран Данијела Барфелона, уз присуство славних колега, сопрана Данијеле Мацукато и тенора Макса Ренеа Косотија. На тај начин, Јадранка Јовановић постала је прва Српкиња којој је припало то признање, установљено 1986. године са циљем да се посвети почаст уметницима који су допринели развоју и успеху оперете и њеном промовисању у свету.

„Био је то, заиста, незаборавно вече. Веома је тешко препричати шта се све догодило, са колико сам доброте, љубави, пажње, обожавања... била окружена тих дана, како у граду, на улици, у радњама... тако и у том дивном позоришту, једном од најстаријих театарa у Трсту. Сала је

Јадранка Јовановић сматра да је оперета многи захтевнији жанр од опере. „За њу је неопходно да имају веома озбиљан дар - љумачки, итраски, иотребна вам је харизматичност, брио, шарм... а што оперски певачи не морају увек да имају. Заједно је оперета захтевнија и тежа од опере. Многи славни оперски певачи, свој отроман дар исказивали су баш кроз оперету. Један од њих је и Пласидо Доминио, који од првог дана свој уметничкој животи негује италијанску оперету, а што је зарзела“.

била препуна, присуствовало је око 1500 гледалаца, данима се тражила карта више“... сумира прве утиске, у разговору за „Позоришне новине“, ова вансеријска уметница која је својом огромном уметничком енергијом и јединственим стилем прославила име Србије широм света.

Током досадашње каријере, Јадранка Јовановић наступила је на више од 120 сцена широм планете, а највише на италијанским. Италија је, уједно, била и прва земља која ју је, као младу и веома талентовану уметницу, прихватила отворена срца и која јој, и даље, свих ових година, несебично пружа своју љубав. Стога и не чуди што током

говора није скривала емоције. Јер, та љубав, је обострана.

„Рекла сам: хвала вам драги моји Тршћани, хвала драгој Италији, земљи која ми је, поред моје Србије, прва отворила своја уметничка врата. Захвалила сам се и драгим колегама који су учествовали на концерту, фантастичном Симфонијском оркестру, маестру Ромолу Ђесију... и, наравно, мојим Србима, који су дошли да ме подрже. Тада се у сали проломио невероватан аплауз. Био је то, заиста, програм достојан светских сцена“.

А у оквиру њега, у првом плану, на церемонији свечаног уручења награде, две диве светског гласа - Данијела Барфелона и Јадранка Јовановић...

„Била сам веома почаствована и изненађена што је организатор одлучио да ми је уручи Барфелона, једна од водећих светских мецосопрана. Посебно ме дирнуло како су, не само она, него и остале колеге, такође уметници са великим каријерама, говориле о мени са толико љубави, искрено, и из срца, без икакве оградe, без икакве задршке... Јер, оперски певачи најбоље знају сву магичност, лепоту, али и тежину и суровост овог позива“.

Исту награду, Јадранка Јовановић уручила је 1989. године славном тенору Николају Геди



Наша славна уметница не мисли да ова награда припада само њој.

„Она припада пре свега Србији. Као уметник увек сам у служби земље коју представљам. Код мене је то свих ових година било веома снажно изражено. Остаће забележено да се неке 2019. године, у кругу добитника, великих уметника из Шпаније, Шведске, Бугарске, Немачке, Аустрије, Италије... наша и једна Српкиња. И, то баш у години у којој Србија и Италија обележавају 140 година дипломатских односа. Ја знам да је то космички одређено, баш из разлога што је мени стало да у првом плану буде Србија. И била је“, поносно истиче наша саговорница којој су италијански медији посветили велику пажњу. Онакву, какву једна звезда попут ње, и заслужује.

„Комплетан север Италије

данима је био у знаку ове награде и Гала концерта. Дала сам бројне интервјуе за разне штамpane и електронске медије. Једна новинарка, која је прочитала мој интервју у тршћанском ‘Пиколу’, духовито је приметила: ‘Ово је невероватно. Три четвртине стране, у рубрици



Данијела Барфелона уручује награду Јадранки Јовановић

култура, било је посвећено вама, а само четвртина Мадони’. И то је, на неки начин, знак колико је Италијанима важна ова награда и колики јој значај придају. У прилогу, емитованом у Националном дневнику за север Италије, најављена сам као

значајну награду, између осталог, наведено је да Јадранка Јовановић блиста у посебној групи уметника и певача, који су своје велике оперске каријере крунисали певајући на најважнијим сценама света, и својим талентом и сценичношћу такође допринели изузетном квалитету у

интерпретацији најважнијих наслова оперете. Шта један уметник, да би се виноу у сам светски врх, мора да поседује?

„Поред, подразумеваног, вишеслојног талента, важно је да имате једно озбиљно и богато музичко образовање које вам даје слободу да сами процењујете и да имате став и мишљење, иза кога стојите. Дакле, да бисте било шта процењивали, морате имати знање, јер оно даје не само слободу, него и смелост да у мишљењу, ако треба, понекад и будете апсолутно усамљени. Наравно, неопходна је и дисциплина, изразити интелект, вредноћа, мотивација за трајањем, непрекидно учење новог... Можда ћу некоме звучати нескромно, али то је истина - моје музичко знање, интерпретативно и креативно, у складу је са оним што поседују озбиљни светски диригенати. Уз аутентичност, коју сам увек следила, никада не покушавајући да будем неко други, већ само оно што јесам“.

На крају разговора, с нескривеним одушевљењем, открива нам и једну занимљивост.

„Она ми је, из данашње перспективе, помало и невероватна. Наиме, 1989. године, у време када сам у тршћанском Театру ‘Верди’, у оперети ‘Трофица Марица’, певала насловну улогу, била сам замољена да тада, као млада певачица, исту ову награду уручим великом и славном тенору Николају Геди. Тада ни сањала нисам, нити сам икад помислила, да ћу једног дана и ја да је добијем. Јер кроз свој уметнички живот нисам корачала очекујући награде, већ сам га живела на најбољи могући начин, онако како сам умела, знала и хтела“.

■ Микојан Безбрадица ■

примadona Народног позоришта у Београду. Била сам веома поносна, јер су моја матична кућа, као и Србија, посебно истакнути“.

У образложењу жирија за ову

Досадашњи добитници именоване награде су ионајни свейски оперски певачи, дириџенти, редитељи, љумци, кореографи, међу којима су нашој јублици најионајнији: Рајна Кабаиванска, Елизабет Шварцкојф, Николај Геда, Алфредо Краус, Данијела Мацукато, Макс Рене Косоти, љумица Марта Ејерти, аустријски редитељ Ошо Шенк, италијански редитељ и кореограф Ђино Ланди...

ИНТЕРВЈУ | СНЕЖАНА ТРИШИЋ, РЕДИТЕЉКА ПРЕДСТАВЕ „КАЛИГУЛА“ АЛБЕРА КАМИЈА

Антијунак једне цивилизације у нестајању

Један од најпознатијих драмских комада славног француског писца, филозофа и новинара, нобеловца Албера Камија „Калигула“, поново ће, од 5. фебруара, за када је заказана премијера (19,30), постати део редовног репертоара Велике сцене. На тај начин, после више од четири деценије, ово ремек дело које отвара питања о положају човека и смислу живота, о могућности побуне, појму слободе... враћа се у Народно позориште у којем је, за сада, први и једини пут, премијерно изведено 11. маја 1979. године у режији Петра Шарчевића. Нову поставку урадила је Снежана Тришић која је насловну улогу поверила Игору Ђорђевићу, а у ансамблу су и Сена Ђоровић (Цезонија), Ђорђе Марковић / Милош Ђорђевић (Хеликон), Бојан Жировић (Хереја), Немања Стаматовић (Сципион), Петар Божовић (Мереја), Димитрије Илић (Сенект), Владан Гајовић (Октавије), Зоран Ђосић (Лепид), Бојан Кривокапић (Муције) и Сања Марковић (Муцијева жена). На питање шта је био кључни мотив да режира „Калигулу“, Снежана Тришић у разговору за „Позоришне новине“ навела је три основна разлога – „дело, писац и глумац“, а потом и додала: „Уз све



Фото Момир Чавић

то, продукциони услови у Народном позоришту, одличан ансамбл и сјајан ауторски тим омогућили су да *немогуће њосџане могуће*. Важно ми је шта, где и са ким радим, а Камијев 'Калигула' је дело које ме већ дуже време интригира и покреће, јер га поред његове суровости и даље волим и не могу да се отргнем тој фасцинацији.

• Зашто?

Ваљда зато што је свет и даље суровији од њега. Његова потрага за немогућим је за мене као неки изгубљени сан од ког смо одавно одустали због страха, удобности, добре плате и мирног грађанског

живота. Живота у коме не постављамо питања, јер се плашимо одговора. Такав живот не дозвољава да, на пример, застанемо, и пожелимо да гледамо у Месец. Калигула је човек који бескомпромисно руши све етичке норме, друштвено политичке обрасце и конвенције, јер су труле и лажне. Само дело идејно и стилски на величанствен начин прелама поетичну деструкцију понора душе, магију ероса, трагично фарсичну структуру политике, идолопоклоничку фасцинацију са филозофијом апсурда. Због свега тога сам желела да радим овај комад, то је моје „гледање у Месец“.

- **Комад, који је Ками написао пре више од седам деценија и у којем прича о Калигули, владару античког Рима, и данас је веома актуелан. Другим речима, славни писац нам поручује да се човек мало и споро мења и еволуира. Какву поруку ће имати ваше тумачење, шта ћете избацити у први план?**

Албер Ками у овој драми покреће најважнија питања о положају човека и смислу живота, о могућности побуне, друштвено политичкој изградњи и слому, појму слободе, идолопоклонству, значају високе уметности и културе у концептима и ограничењима савременог света. Камијев Калигула, онако како га ја тумачим, испитује личне могућности и границе друштвених конвенција тражећи излазак из обесмишљеног света у коме су порушене и злоупотребљене верске, моралне и политичке вертикале. Он се поиграва познатим шаблонима аутократске власти, тираније, диктатуре, социопатског апсолутизма, идолопоклонства и немилољудно, бескомпромисно, маестрално и аутоиронично извршава вивисекцију целог друштва. Као у неком макабр шоу програму, испитује положај и ограничења појединца, групе и целокупну структуру

система, политике и моћи.

- **У чему се данас преламају основне Камијеве теме?**

Ками је створио посебног и аутентичног антихероја који је антиципација његове филозофије апсурда. Тумачење Калигуле не постоји без Сизифа или Мерсоа. Калигула својим владањем прижељкује и подстиче побуну, завереници побуну одлажу чекајући прави и сигуран тренутак. У том парадоксу преламају се основне Камијеве теме: слобода, револт, смисао живота, самоубиство. Вођа попут Калигуле данас не постоји. Он може да преузме лица и наличја многих политичких владара, како би их користио у својим тактикама као одређене принципе политичке моћи којима се тренутно руководи и поиграва али он сам је далеко изван тога. У потрази за једном много дубљом истином, тражећи одговор о смислу и разлог за живот, све је ближи смрти. Антијунак једне цивилизације у нестајању одиграће свој последњи плес. Видим ово као макабрички оглед о свету који се распада и појединцу који, упркос томе, мора да проба да се успостави.

■ Микојан Безбрадица ■

ИНТЕРВЈУ | ПЈЕР ФРАНЧЕСКО МАЕСТРИНИ, РЕДИТЕЉ ОПЕРЕ „МАНОН ЛЕСКО“ ЂАКОМА ПУЧЕНИЈА

Прича о најлепшој жени у оперској уметности



Маестринија. У овом ремек-делу оперске уметности, које се ради у копродукцији са земунским Мадленианумом, у којем ће бити изведена три дана касније, улоге тумаче Јасмина Трумбегаш Петровић / Ана Рупчић / Сања Керкез (Манон Леско), Небојша Бабић к.г. / Владимир Андрић / Вук Зекић (Леско, наредник), Јанко Синадиновић / Дејан Максимовић / Никола Китановски к.г. (Витез де Грије), Драгољуб Бајић / Михаило Шљивић / Александар Стаматовић (Жерон де Раваор), Вук Радоњић / Милан Обрадовић (Гостионичар)...

У интервјуу за „Позоришне новине“ господин Маестрини каже да му је ова опера била инспиративна за рад, пре свега, због тога што је Пучинијев модеран приступ театру донео промене у односу на класичну оперу и вероватно, уопштено посматрано, у односу на целокупну оперску уметност.

„Дозволите да објасним. Дакле, почевши од његовог наредног дела, 'Тоске', до недовршене 'Турандот', он је започео револуцију жанра, повезујући музику и драматургију

на начин ком су могле да парирају само драме и, касније, филмска индустрија. 'Манон' је опера која најављује ове промене и поставља смернице за будућа дела. Иако се сматра раним делом, ова опера је неопходна за разумевање еволуције од претходне, хајде да каже-

Маестрини је рођен у Фиренци, а режисерску каријеру започео је 1993. године Росинијевим „Севилским бербериним“ која је њосџавио у њресџијној концерџијној дворани за класичну музику, балет и оперу „Orchard Hall“ у Токију. До сада је урадио више од стџо оперских инсценација широм свеџија, од барокној реџерџијоара до веризма. Током каријере добио је бројне награде у Иџијалији и иносџијрансџиву. Ово ће биџиџи њеџова џрва режџија у Народној џозорџиџију у Беоџраду.

мо – традиционалније, две опере и остатка његовог опуса“.

- **У оквиру тих смерница, ко је данашња Манон Леско?**

Она је по мени најлепша жена представљена у једној опери. Ово тврдим на основу њеног описа из Превоовог романа и због свих недаћа које је изазвала њена лепота, њена мешавина урођене елџанције и природне наивности, уз њену похлепу и, нарочито, похлепу њеног брата. Пронаћи данас особу која јој је слична је веома тешко, поготову зато што се у последњих неколико деценија десила ова луда и никад раније виђена размена информација, што је изазвало радикалне промене у животима обичних људи. Уколико бих морао да поредим Манон са било којом особом блиском нама, вероватно бих одабрао некога попут Мерилин, због њене способности да ступи у интеракцију са обичним и са славним људима, као и због њене трагичне судбине.

- **Редитељ мора да има сопствену почетну визију и концепт представе. Шта, у том смислу, београдска публика може да очекује од вашег новог и оригиналног читања ове опере, чија је претходна премијера у Народном позоришту била пре више од пет деценија, 5. маја 1967. године?**

Ја волим савремене адаптације, међутим ово је један од оних случајева где још увек има доста да се каже. А нарочито, како сте истакли, пошто је прошло више од 50 година од последње премијере у овом позоришту. Ја сам неколико пута постављао „Манон“ и гледао сам сваку продукцију коју сам могао. Пошто је ова опера прекретница између Пучинијевог раног периода и његове зреле фазе, она је, драматуршки гледано, чврсто везана за прошлост. Због тога већина модерних адаптација не поседује кохерентност, као и важан аспект који јој је Пучини дао, а који је чини различитом од Маснеове истоимене опере. То је страст.

■ Микојан Безбрадица ■

Премијера опере Ђакома Пучинија „Манон Леско“, која се више од пола века није изводила у Народном позоришту, заказана је за 26. фебруар на Великој сцени, под диригентском управом госта из Италије Стефана Романија, и у режији његовог земљака Пјера Франческа

НАГРАДЕ „МУЗИКА КЛАСИКА“ ЗА ОПЕРУ „КОШТАНА“ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА И ПРИМАДОНУ РАДМИЛУ СМИЉАНИЋ



Опера Петра Коњовића „Коштана“ (диригент Ана Зорана Брајовић, редитељ Југ Радивојевић) добитник је годишње награде ревије „Музика Класика“ у категорији „Концерт године“ за 2019. годину, док је некадашњој првакињи Опере Народного позоришта Радмили

Смиљанић припала „Награда за изузетан допринос класичној музици“. Поменута признања, као и још 15 у разним категоријама, уручена су синоћ на свечаности одржаној у Музеју Народного позоришта у Београду. Награда „Музика Класика“ установљена је 2010. године, када је изашао први број истоимене ревије.

Р.П.Н.

ОДРЖАН ТРАДИЦИОНАЛНИ НОВОГОДИШЊИ ГАЛА КОНЦЕРТ

Традиционални новогодишњи Гала концерт, уз учешће ансамбла Опере (солисти, Хор и Оркестар) и Балета Народного позоришта у Београду, одржан је 13. јануара на



Великој сцени, под диригентским управама Зорице Митев Војновић, Ане Зоране Брајовић и Ђорђа Станковића. У препуној сали, гледаоци су уживали у популарним аријама, дуетима, квартетима, хорским нумерама... из богатих опу-

са највећих светских и домаћих композитора. У програму су учествовали прваци и солисти Опере Народного позоришта у Београду Владимир Андрић, Драгољуб Бајић, Миодраг Д. Јовановић, Александра Ангелов, Снежана Савичић Секулић, Јанко Синадиновић, Жељка Здјелар, Иванка Раковић Крстоношић, Невена Брицен, Љубодраг Беговић, Александра Стаменковић, Драгутин Матић и Љубица Вранеш, првак Балета Јован Веселиновић и солисти Татјана Татић, Љиљана Велимиров, Маја Стојаков и Милена Огризовић. Као специјални гост, наступио је тенор из Либана Бешара Муфареж.

Р.П.Н.

БАЛЕТ „КРЦКО ОРАШЧИЋ“ ИЗВЕДЕН ЈУБИЛАРНИ ПЕДЕСЕТИ ПУТ



Балет „Крцко Орашчић“, на музику Петра Иљича Чајковског, у кореографији и режији Константина Костјукова, изведен је 9. јануара на Великој сцени

јубиларни педесети пут. Основу балета чини бајковита божићна авантура, заснована на причи Е.Т.А. Хофмана „Крцко Орашчић и Краљ мишева“, написаног 1816. године. У насловној улози наступио је Јовица Бегојевић, Маша је била Теодора Спасић, а Господин Дроселмајер Дејан Коларов. У представи изведеној под диригентском управом Ђорђа Павловића, учествовао је и целокупни ансамбл Балета Народного позоришта у Београду, као и чланови Дечијег хора Хориславци у улогама Анђела. Недељу дана касније 16. јануара у насловној улози гостовао је првак Националне опере Украјине „Т. Шевченко“ Денис Недак. Сценографију и костиме за овај балетски спектакл креирала је Ангелина Аглаић. Премијера представе одржана је 18. марта. 2014. године.

Р.П.Н.

„МАДАМ БАТЕРФЛАЈ“ ПОВОДОМ 100 ГОДИНА ОПЕРЕ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

Јубиларни лет „Лептирице“

Поводом сто година од почетка рада Опере Народного позоришта у Београду, 11. фебруара на Великој сцени (19,00), под диригентском управом госта из Италије Фабриција Руђера, биће изведена Пучинијева „Мадам Батерфлај“ („Госпођа лептирица“). Наиме, на тај дан, пре тачно једног века, новоформиран ансамбл Опере премијерно је извео своју прву представу, а реч је управо о том ремек-делу.

Насловну улогу певаће гошћа из Јапана Кикико Тешима, а у ансамблу ће бити и Жељка Здјелар (Сузуки), Дејан Максимовић (Пинкертон), Миодраг Д. Јовановић (Шарплес), Александар Стаматовић (Бонзо), Светлана



Ловчевић (Кејт) Дарко Ђорђевић (Горо), Михаило Шљивић (Јамадори) и Павле Жарков

(Комисионарио).

У представи учествују Оркестар и Хор Опере Народного позоришта у Београду.

Пучинијева опера о трагичној судбини једне јапанске гејше, њеној искреној и чистој љубави пуној чежње, разочарања и страдања, премијерно је изведена 15. децембра 1984. године у режији Дејана Миладиновића (режију обновила Ивана Драгутиновић Маричић).

Сценографију је креирао Милета Лесковац, а костиме Светлана Чкоњевић.

Либрето према истоименој драми

Џона Лонга и Давида Беласкоа написали су Луиђи Илика и Ђузепе Ђакоза.

■ Р.П.Н. ■

ПОЧЕЛЕ ПРОБЕ „МИКЕЛАНЂЕЛА“ У КОРЕОГРАФИЈИ МАРИЈА РАДАЧОВСКОГ

Посвета славном уметнику

Недавно је у Београду боравио Марио Радачовски, балетски уметник и кореограф. Започео је рад на премијери балета „Микеланђело“ са балетским ансамблом Народного позоришта. Премијера ће бити изведена 29. априла на дан када се традиционално обележава Светски дан игре.

Радачовски је већ неколико година на позицији уметничког директора Балета Народного позоришта у Брну. У његовој богатој уметничкој биографији, посебно се издваја ангажман у чувеној плесној компанији NDT (Netherlands Dance Theater) у Хагу где је имао прилику да сарађује са чувеним кореографима попут Килијана, Ека, Дуата, Форсајта и других.

У разговору за „Позоришне новине“, Радачовски открива како је изузетно задовољан што ће у нашем театру поставити своју кореографију, а захваљујући, пре свега, доброј сарадњи са директором Балета Константином Костјуким. Првих неколико проба је већ одржано у стваралачкој и креативној атмосфери.

Микеланђело Буонароти (1475-1564) сликар, вајар, архитекта и песник, геније ренесансне уметности, један од највећих уметника свих времена, послужио је као главна инспирација Радачовском. Необичан Микеланђе-



Главна йолозишће за своје кореографско остварење, Радачовски йроналази у Микеланђеловој усамљености, йузи која ја је йрајила йоком чийавој животи, али и необичној йосвећености раду и уметничкој сирасти. Ййак, на крају, уметник осийаје сам са својим делом.

лов животни пут, невероватна уметничка достигнућа и потпуно необјашњив дар, инспирисали су кореографа да поред историјских чињеница, података из литературе користи и своју имагинацију, да замисли и језиком игре дочара

лик универзалног ствараоца којег славимо и данас. Његовим монументалним делима, већ вековима се диве поштоваоци уметности широм света.

На питање како се одлучио за избор музике, кореограф нам открива да није бирао само ренесансну музику, већ ће бити заступљена и музичка дела из различитих периода, а међу композиторима се издвајају Хендл, Росини, Бах и Вивалди. Као што су и музички ствараоци трагали за савршенством у музици, тако је стварао и Микеланђело. У сталној потрази за савршеном сликом или скулптуром, борби са самим собом, меланхоличан и усамљен, уметник је стварао своја дела за вечност.

■ Бранкица Кнежевић ■

ДВОСТРУКИ ЈУБИЛЕЈ „ВЕЛИКЕ ДРАМЕ“ СИНИШЕ КОВАЧЕВИЋА – 250. ИЗВОЂЕЊЕ И 18 ГОДИНА ОД ПРЕМИЈЕРЕ

Представа која се увек гледа на карту више

Представа „Велика драма“, по тексту и у режији Синише Ковачевића, обележиће 21. фебруара на Великој сцени двоструки јубилеј – 250. извођење и 18 година од премијере.

У овом поетско-реалистичном комаду, Ковачевић и велики глумачки ансамбл (35 улога, двадесетак статиста) кроз потресну сагу о нашој новијој прошлости, од средине до краја 20. века, преиспитују како историјски догађаји утичу на појединца, на који начин идеологија и политика трагично одређују људске судбине.

Заправо, то је прича о трагичној судбини једног човека који персонификује трагизме многих људи, свих оних који су некритички веровали у један нови систем, који је требало да им обезбеди земаљски рај.

Ковачевић се у овом свом најамбициознијем драмском комаду, на чијем је тексту радио пуних 13 година, фокусира на црногорску породицу Вучић, која активно, у идеолошком и сваком другом смислу, учествује у колонизацији Војводине...

Представа је изнедрила плејаду младих глумаца - Вука Костића, Хаџи Ненада Маричића, Бранислава Томашевића, Соњу Колачарић, Бојану Стефановић, Љубомира Бандовића, Синишу Убовића, Игора Илића, Ивану Шћепановић,

Јелену Хелц Весковић, Вјеру Мујовић, Анастасију Мандић, Милену Сијерковић Ђорђевић, Сену Ђоровић, Борка Сарића, Калину Ковачевић, Уроша Урошевића...

Са друге стране, као добра противтежа младима у представи су играли искусни глумци попут Танасија Узунковића, Миодрага Радо-

а понекад је одсуствовање било условљено здравственим проблемима.

Нажалост, у међувремену, преминуло је троје глумаца који су били у подели од премијере 22. фебруара 2002. године – Ружица Сокић (Тијана), Србољуб Милин (Поп Стојан) и Миодраг Мргуд

и гледанијим позоришним насловима, интересовање за „Велику драму“ и даље не јењава - увек је веома високо котирана на листи, а на разним интернет форумима, према мишљењу публике, и данас је једна од најомиљенијих представа.

У претходних осамнаест година, комад је на матичној сцени

Миљанић (Саво Вукотић – Цицко), Виктор Савић (Батрић Вучић), Бојан Кривокапић (Стеван Вучић), Вјера Мујовић (Даринка), Бранислав Томашевић (Данило Вучић), Димитрије Илић (Поп Стојан), Лепомир Ивковић (Новак Секуловић), Андреја Маричић (Ђорђија Лабовић), Бранко Јеринић (Светозар Јанкулов), Иван Заблаћански (Момир Вучић), Ива Стефановић (Зорка Вучић), Вања Милачић (Јелистина Вучић), Лола Витасовић (Бранка Вучић), Страхиња Поповић (Зарија Вучић), Јелена Пузић (Вјера), Миленка Ђорђевић (Јаница), Софија Узунковић (Тијана), Добрила Ђирковић (Крстина Вучић), Предраг Милетић (Ранко Мијовић), Урош Урошевић (Оптужени, Милош), Бранислава Зорић Васовић (Марија Хелга Хофман), Владан Гајовић (Бранко Лазовић), Николина Богдановић (Жена Ранка Мијовића), Иван Николић (Син Ранка Мијовића), Борко Сарић (Дутина), Ива Игњатовић (Олга), Зоран Миловановић (Александар) и Дејана Гајдаш (Пионирка).

Сценограф је Герослав Зарић, костимограф Марина Вукасовић Меденица, а композитор Ксенија Зечевић (1956-2006).

Сигурно је да ће се и јубиларно извођење гледати на карту више, јер „Велика драма“ је представа која је одавно постала неизоставно дело обавезне позоришне лектире свих истинских љубитеља театра.

■ Микојан Безбрадица ■



Поклон после представе, одигране 6. фебруара 2017. године, поводом 15 година од премијере

вановића Мргуда, Љиљане Благојевић, Огњанке Огњановић, Раде Ђуричин, Горјане Јањић, Љубивоја Тадића, Радована Миљанића, Анђелке Миливојевић, Душанке Стојановић Глид, Лепомира Ивковића, Андреје Маричића, Бранка Јеринића, Добриле Ђирковић, Александре Николић, Предрага Милетића, Љиљане Газдић, Бошка Пулетића, Димитрија Илића...

Током свих ових година, представа је имала велики број планираних и непланираних алтернатива. Многи су одлазили и враћали се у њу под најразличитијим разлозима, често са најсрећнијим (за 18 година рођено је тридесетак беба),

Радовановић (Милорад Вучић).

Представом је 1. јуна 2002. године отворено 47. Стеријино позорје.

„Велика драма“ је доживела огроман успех не само код публике, већ и код критике. Три значајна признања, два глумачка (Вук Костић – Стеријина награда за глуму, Љиљана Благојевић – Награда Народног позоришта) и једно Синише Ковачевићу за текст (Награда „Драгиша Кашиковић“), потврђују изузетан уметнички домет овог великог и озбиљног сценског дела за који се увек тражи карта више.

У свим истраживањима о нај-

и гостовањима видело више од 150.000 гледалаца.

Овај четворочасовни спектакл, поред београдске, гледала је и публика на гостовањима у Трстенику, Панчеву, Вршцу, Нишу, Лазаревцу, Крагујевцу, Ваљево, Пожаревцу, Новом Саду, Панчеву, Обреновцу...

На јубиларном извођењу, у подели ће бити Вук Костић (Милорад Вучић), Љиљана Благојевић (Видосава Вучић), Танасије Узунковић (Зарија Вучић) Бошко Пулетић (Милорад Вучић), Огњанка Огњановић (Тијана), Рада Ђуричин (Зорка Вучић), Бојана Стефановић (Марија Хелга Хофман), Радован

ЈОШ ЈЕДАН ЈУБИЛЕЈ У ДРАМИ | ШМИТОВА ДУОДРАМА „МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ“, 150. ПУТ

Прича о љубави коју ни лош брак није уништио

Представа „Мали брачни злочини“, по тексту Ерика Емануела Шмита, у режији Филипа Гринвалда, биће изведена 14. фебруара на Сцени „Раша Плаовић“, јубиларни 150. пут.

Савремени француски писац Шмит у овој „великој афери живота удвоје“ у центар посматрања поставља модерног мушкарца и жену – Жила (Борис Пинговић) и Лиз (Нела Михаиловић), разоткривајући сплет старомодних и савремених елемената њихових емотивних и физичких односа.

Заплет комада, (у преводу Станице Лазаревић), настаје у тренутку када Лиз, сазнавши да јој супруг има амнезију, покушава да искористи ту ситуацију тако што настоји да га убеди у нешто што се заправо није ни десило.

Нела Михаиловић и Борис Пинговић истичу да им је овај



комад, од самог почетка - првог читања и прве пробе, био веома инспиративан за рад.

„Да, било је, заиста, више него инспиративно, управо зато што је то вечна тема, често испрличана и увек другачија, посебна, јединствена... Филип је рекао у једном тренутку: ‘Ово је прича о љубави коју ни лош брак није успео да уништи’. Замислите колика је та љубав и замислите како је то узбудљиво за глумачку игру“, каже Нела Миха-

ловић, а на њене речи надовезао се Пинговић који је истакао да је „инспирацију могуће црпети само из добро написаног комада, а то је свакако случај са овим делом“.

„Сваки однос између двоје људи може бити занимљив, али то не значи да у свему чучи позориште. Ја сам раду на овој представи приступио са великим ентузијазмом, али и свешћу о томе да смо се ухватили у коштац са темом о којој ‘сви све знају’. То је свакако била обавеза, али и прилика“, казао је Пинговић.

Према речима редитеља Гринвалда, Шмитови јунаци, давно замрлих страсти, огрезли у баналности свакодневице, суочени

са сопственом промашеношћу, међусобно се киње и злостављају у име љубави.

„Дирљиво је, с друге стране,

Успех Шмита, као драмског писца, заснива се на способној да најсубтилније изрази своје ставове о љубави, вери, о изражавању заистинског и самостојног знања, или о префиненим психолошким односима и сложеном унутрашњем животу „обичних“ људи. Шмитова дуодрама „Зајонетне варијације“, у режији Божидара Ђуровића, у којој су играли Марко Николић и Борис Пинговић, премијерно је изведена, иакође, на Сцени „Раша Плаовић“, 2. маја 1998. и до 15. јуна 2015. године одиграна је чак 293 пута.

како за том истом љубављу очајнички цезну. Овај комад личи на беспрекорну музичку партитуру, могуће га је увек изнова и изнова откривати. Не даје коначне одговоре. Свака Шмитова истина крије тајну, а та загонетка интригира“, сматра Гринвалд.

Драматург је Жељко Хубач, сценографију је урадио Борис Максимовић, костиме Сара Куртовић, а дизајн звука Владимир Петричевић.

Представа је премијерно изведена 16. априла 2011. године на Сцени „Раша Плаовић“.

На матичној сцени и гостовањима, „Мале брачне злочине“ је видело близу 30.000 гледалаца.

На 20. Међународном фестивалу малих сцена и монодраме, одржаном у децембру 2015. године у Источно Сарајеву, Нела Михаиловић је за улогу Лиз освојила Награду за најбољу глумицу.

■ М. Безбрадица ■

СЕЗОНА 2019/20.

ФЕБРУАР 2020.

ВЕЛИКА СЦЕНА



СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

ФЕБ	ДЕН	ВРЕМЕ	НАЗИВ	АУТОР
02.	НЕД.	19.30	ДЕРВИШ И СМРТ Борислав М. Михиз/Егон Савин, по роману Меше Селимовића	
05.	СРЕ.	19.30	КАЛИГУЛА / ПРЕМИЈЕРА ДРАМЕ драма Албера Камија	
06.	ЧЕТ.	11.30	КРЦКО ОРАШЧИЋ балет Петра Иљича Чајковског	
06.	20.30	ИВАНОВ драма Антона Павловича Чехова		
07.	ПЕТ.	19.30	КАЛИГУЛА драма Албера Камија	
08.	СУБ.	19.30	НАБУКО опера Ђузепе Вердија	
09.	НЕД.	19.30	КО ТО ТАМО ПЕВА балет на музику Војислава Вокија Костића	
10.	ПОН.	20.00	ВЕЛИКА ДРАМА драма Синеише Ковачевића	
11.	УТО.	19.00	МАДАМ БАТЕРФЛАЈ / ГОСПОЋА ЛЕПТИРИЦА опера Ђакома Пучинија 11. фебруар 1920. СТО ГОДИНА ОД ПОЧЕТКА РАДА БЕОГРАДСКЕ ОПЕРЕ	
12.	СРЕ.	17.00	СВЕТА ТРИ ЈЕРАРХА у организацији Матице српске и Фондације „Паза Костић“	
12.	20.00	УСПАВАНА ЛЕПОТИЦА балет Петра Иљича Чајковског		
13.	ЧЕТ.	19.30	ИВАНОВ драма Антона Павловича Чехова	
14.	ПЕТ.	19.30	УСПАВАНА ЛЕПОТИЦА балет Петра Иљича Чајковског	
18.	УТО.	19.30	ЧУДО У ШАРГАНУ драма Љубомира Симовића	
19.	СРЕ.	19.30	ХАЗАРСКИ РЕЧНИК - ЛОВЦИ НА СНОВЕ балет по мотивима романа Милорада Павића	
21.	ПЕТ.	20.00	ВЕЛИКА ДРАМА / 250-та представа драма Синеише Ковачевића 18 ГОДИНА ОД ПРЕМИЈЕРЕ	
22.	СУБ.	19.30	ЖЕНЕ У D-МОЛУ / ДУГА БОЖИЋНА ВЕЧЕРА једночине балети; кореограф Радун Поклитару	
23.	НЕД.	19.30	ДЕРВИШ И СМРТ Борислав М. Михиз/Егон Савин, по роману Меше Селимовића	
24.	ПОН.	20.30	ДАМА С КАМЕЛИЈАМА драма Александра Диме Сина	
25.	УТО.	20.30	САН ЛЕТЊЕ НОЋИ - ПРОЈЕКАТ ШЕКСПИР по делу Вилијама Шекспира	
26.	СРЕ.	19.30	МАНОН ЛЕСКО / ПРЕМИЈЕРА ОПЕРЕ опера Ђакома Пучинија	
27.	ЧЕТ.	19.30	КО ТО ТАМО ПЕВА балет на музику Војислава Вокија Костића	
28.	ПЕТ.	19.30	ГОСПОЋА МИНИСТАРКА комедија Бранислава Нушића	
29.	СУБ.	12.00	СВЕЧАНА АКАДЕМИЈА АДВОКАТСКЕ КОМОРЕ СРБИЈЕ	
29.	19.30	РОДОЉУПЦИ комедија Јована Стерије Поповића		
01.	НЕД.	19.30	ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА комедија Бранислава Нушића	
02.	ПОН.	19.30	НЕЧИСТА КРВ драма Борисава Станковића / Маје Тодоровић	
05.	ЧЕТ.	19.30	ЧАС КАДА НИСМО ЗНАЛИ НИШТА ЈЕДНИ О ДРУГИМА драма Петера Хандкеа гостује Градско позориште из Клагенфурта, Аустрија	
06.	ПЕТ.	19.30	УСПАВАНА ЛЕПОТИЦА балет Петра Иљича Чајковског	

ГОСТОВАЊА

04.02. **ЛИВАДА ПУНА ТАМЕ**, драма Милене Марковић - Студентски град у Београду
14.02. **БАСТИЈЕН И БАСТИЈЕНА**, опера Волфганга Амадеуса Моцарта - у 17 часова, Никшићко позориште, Никшић, Црна Гора
14.02. **КОНЦЕРТ ОПЕРСКИХ АРИЈА**, солисти Опере Народног позоришта у Београду - у 20 часова, Никшићко позориште, Никшић, Црна Гора

ПРОГРАМ „ПЛАТФОРМА“

22.02. **„МЛАДИ ПОЗОРИШНИ ЕКСПЕРТИ У НАРОДНОМ ПОЗОРИШТУ“**, програм радионица намењен развоју младе публице у сарадњи са организацијом „Три гроша“, од 17 до 19 часова
24. и 25.02. **„ТЕХНИКЕ ПРИЧАЊА ПРИЧЕ - ОСНОВЕ СТОРИТЕЛИНГА“**, вођа радионице Џен Блејк, Велика Британија, од 10 до 16 часова
29.02. **„МЛАДИ ПОЗОРИШНИ ЕКСПЕРТИ У НАРОДНОМ ПОЗОРИШТУ“**, програм радионица намењен развоју младе публице у сарадњи са организацијом „Три гроша“, од 17 до 19 часова
06.03. **„ЛУЦИДНО ТЕЛО“**, вођа радионице: Вјачеслав Кушков, академија Ернст Буш, Берлин, Немачка, од 11 до 17 часова

www.narodnpozoriste.rs

Народно позориште у Београду | За издавача Ивана Вујић, управница | Уредник Позоришних новина Микојан Безбрадица | Графички уредници: Јован Тарбук, Јелена Ратковић | Редакција: Бранкица Кнежевић, Јасмина Урошевић | Сарадници: Милица Зајцев, Вања Косанић, Марија Кнежевић | Фотограф Жељко Јовановић; коришћене фотографије из фонда Народног позоришта, МПУС, личних архива | Припрема и дизајн: Издавачка делатност Народног позоришта у Београду | Народно позориште у Београду, Француска 3, 11000 Београд | Маркетинг 2622-180

ФЕБ	ДЕН	ВРЕМЕ	НАЗИВ	АУТОР
01.	СУБ.	20.30	БЕЛА КАФА комедија Александра Поповића	
02.	НЕД.	20.30	У СЛАВУ ИЗУЗЕТНИХ ДЕСАНКИ ЗА ВЕЧНОСТ , посвећено Јелени Јовановић Жигон	
03.	ПОН.	20.30	ЈЕДАН савремени балет у кореографији Сање Нинковић	
04.	УТО.	20.30	ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Жана Ануја	
05.	СРЕ.	20.30	ДОБРИ ЧОВЕК , Бранислав Нушић по тексту дневника, гостује театар „Балкан нови покрет“	
06.	ЧЕТ.	18.00	БАСТИЈЕН И БАСТИЈЕНА опера Волфганга Амадеуса Моцарта	
07.	ПЕТ.	20.30	БАЛКАНСКИ ШПИЈУН драма Душана Ковачевића	
08.	СУБ.	20.30	ДОМ БЕРНАРДЕ АЛБЕ драма Федерика Гарсије Лорке	
09.	НЕД.	20.30	БЕЛА КАФА комедија Александра Поповића	
10.	ПОН.	20.30	ЛАЖА И ПАРАЛАЖА комедија Јована Стерије Поповића	
11.	УТО.	20.30	ХАСАНАГИНИЦА драма Љубомира Симовића	
12.	СРЕ.	20.30	ЖЕНИДБА комедија Николаја Васиљевича Гогоља	
13.	ЧЕТ.	20.30	ФРЕНКИ И ЏОНИ романтична комедија Теренса Мек Нелија, НП у Београду и НП Сомбор	
14.	ПЕТ.	20.30	МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ / 150-та представа драма Ерика Емануела Шмита	
22.	СУБ.	20.00	НОЋНИ ПИСАЦ / ПРЕМИЈЕРА текст Јан Фабр, режија Јан Фабр, гост Јан Фабр у сарадњи са Културним центром Београда, Народним музејем у Београду и компанијом Траблејн, Белгија	
23.	НЕД.	18.00	ДОДЕЛА НАГРАДЕ „ДОСИТЕЈ ОБРАДОВИЋ“ у организацији Задужбине „Доситеј Обрадовић“	
24.	ПОН.	20.30	БАЛКАНСКИ ШПИЈУН драма Душана Ковачевића	
25.	УТО.	20.30	СИН БАФАЛО ЖЕНЕ у оквиру радионице „Технике причања приче - основе сторителинга“, аутори и извођачи: Џен Блејк и Џон Прадере, Велика Британија	
26.	СРЕ.	20.30	ЦАРСТВО МРАКА драма Лава Николајевича Толстоја	
27.	ЧЕТ.	20.30	ЗЛИ ДУСИ Тања Мандић Ригонат, по роману Фјодора М. Достојевског	
28.	ПЕТ.	20.30	НОЋНИ ПИСАЦ текст Јан Фабр, режија Јан Фабр у сарадњи са Културним центром Београда, Народним музејем у Београду и компанијом Траблејн, Белгија	
29.	СУБ.	20.30	КОВАЧИ комедија Милоша Николића	
01.	НЕД.	20.30	ЈЕДАН савремени балет у кореографији Сање Нинковић	
02.	ПОН.	20.30	У СЛАВУ ИЗУЗЕТНИХ ДЕСАНКИ ЗА ВЕЧНОСТ , посвећено Јелени Јовановић Жигон	
03.	УТО.	20.30	ЈЕСТЕ ЛИ ЗА БЕЗБЕДНОСТ? драма по мотивима дела Б.Јовановић, М.Кресе, Р.Ивковић, Р.Лазић, Д.Шаламуна	
04.	СРЕ.	20.30	УСПАВАНКА ЗА ВУКА НИЧИЈЕГ драма Ксеније Поповић и Бојане Мијовић	
05.	ЧЕТ.	20.30	СУМЊИВО ЛИЦЕ комедија Бранислава Нушића	



ОПЕРА И ТЕАТАР МАДЛЕНИАНОМ

29.02. **МАНОН ЛЕСКО**, опера Ђакома Пучинија / **ПРЕМИЈЕРА ОПЕРЕ** (19.30 часова)

